

agt, forlignet at bemæne en Straf af 5-8 Mars Rindhuus, eller livsvarig forvisning til Sibirien eller Mellemborg." (1)

Formelingshistorien i Christiania.

Fløndt vi Stormens et bet at Stormens Golf, der mindst kommer i Berørelse med sit Kongehus, troe vi trygt at turde påstaa, at vi mere indt saa megen Sengiarthed for det som

Siddbellen til en Gæst i Vindning af vor Stormprindses Bryllup neppre var udgaet, for Christianias Besøttning til den Grad glæmte sin Livsstil over, at Norge ved denne Gæstlighed ikke fulde være repræsenteret af nogen af dem, vi selv have udset os til vor Repræsentation, at endog hende Nærdeparten af Sovefobrens Siddbyggere troe melde sig som Deltagere i Besten. Til Beskylads var udset Sadegaardsaen (troe Skovet en Sals), som endel af os, og det samme netop dem, der have set sig lidt om udenfor Norge, indbilde sig at være den flæmeste

Ædne og gif bogge Søfer i Dyrskifte og bet i saa høi Grad, som sammeligt kunde være paa sig en Sættelsesdag. Gæstlyrlsen havde letet sig Kampstide til publikums Værløbet, og netop som dele begynde deres Rart, behagde det skimmelen at giere Salut for det høi Spar. Forment brænde, og over hele Dalen udgød sig en Doud, heds Mlage man høerten faer hos Mfeg eller i Sannansbyes Måte. Mfen Christianiens fernes Sogallret gaer over alle Ørænder, fløndt de sin daarligt forstaae at raade Surtta eller at giere, hvad ellers kan

for det nyformælede Spar — saa frege vi Surtta saa godt vi for-maede, og lænndes endelig for vor Udhølsenhed. Ta det sidste Ethid bundrede over paa Sarsano (Searpe du Nord), bred Solen frem og brulge en Decoration, som haade Mfaler Strag og Sanners hære Solest haue Mfere af; Sfor og Mfart var eller Mfegen fiftfere end nogenfide for, fløndt mere vaade end enftligt kan være for høide Sforer og Sillefloe — men det flage- og frandsomvunde Sandfuglud var glat, som Sletters bende Gulde; intet Lindet dorf, at Sors og Slierner lise undfaae sig for at blande sig

Figurertiet paa Landgaardsaen og Illuminationen af Sæterhal ved Christiania, den 2nde Juli 1859. Gæst en Senging af Sng. Sæterret.

noget af vore Randsnavste Ørænder. Mfnet findes der ogsaa blandt os dem, der kalde det midbelalberff, at Gøllat glæder sig, naar Sangebatteren faer sig en ogtoerbig og effoerbig Mfge-fælle; men saa vidt er det endnu langtfra kommet hos os, at noget Spari about vefjender sig Mfgeffilen som sit Mfæl — selv de mest forvilde af vore Mfotit ete gammelbogs-fittelige not til at harnes over den Mfæde, hvorpaa et Spari hinfides Sjælen troer at ferme sine Slander — og hvad der ignes at maatte være fuldgødt Mfens paa Mfolfningens Sogallret er, at

Mflet i en af Stormens flæmste Sane. Den selv er den deligtte Sane, frændst af Mfællet lige fra Kongens not til dem, hvor Sattigmand en Sædbagfemthbag for nogle Sffilling faer Sæd at glæmme Mgens Sæd og Mfæ; udenom den Srognrtiens og Sforbens og Mfæferebngtens byblaae Mæde, berover felle Sield og belgende Mæle — de nærmere dættede af Sranflorens vngis-græmne Sæde, de fernerre bufsende bort i Sufrens lerte Sælar. Sændmanden længtes efter Mfeg, og vor offidelde Mferrpamand haade til denne Dags Lovet haade Mfger og oplærende Sufst; mob

lomme sig, naar de haue høit Sffister; trods Soudern lod man sig fiftført trygte i Mædet ved Mfeggen, hvor Dampffibene lagde til, og høerten Sroffter eller Sforpænomandens Mæde fløge til for at føre dem over, som vilde laide sig glæmmelbde for Srindeffens Sfid — Sufndet opfulgte denne underffællige Mfigt i egen Mæd. Sædvelfig var vi Mflet saa nogenlunde komme over; saa Mfange som Seltene kunde rumme, fæb i Sfful unber dem, vi Mfere glørb, hvad man giere i Srommen naar det regner: vi lode det regne — mædens vi høit paa Sffifproffens smulle Sæd

med Sgenene Gøllt til Senerne fra Christiania Sbevers Sædret, lige til Signalet gæns til Sæpud og Sjemfart — en Sjemfart, som forevørigt var Sffens Soppunt, ibet vi alle Sementuufinde hampe, fælede, høit eller mandere hjem unber Sffumination af Sæterhal og Sæterret af Sannfren Sarsano Mflet, heds Sfid — som rimeligt kunde være — var pøalst ved sig en Sændnavst Sff, og som neppre nogenfide har høit et belbigerre Særrain at øve sin Sænf paa.